

Ay Güneşe Teslimdi Son

– MELEK KIRICI · 03 Temmuz 2015

İlk akşamımızdı Sarımsaklı'da. Oğlumla sahile indik yürüyüşe. Mustafa'm gibiydi Murat'ımın da boyu posu, yakışıklılığı. "Oturalım" dedim, kumlara oturduk. Ses yoktu, çıt yok. Yüreğim geçti atağa, duyan var mıydı bilmiyorum; ama ben konuşuyordum dudaklarım kapalıyken.

"Hatırla, seninle güneşi batırırdık, neşe doğardı gecemize. Şimdi tek başıma, gene güneşi batırıyorum da; ne yapsam olmuyor, hüznün doğuyor geceme. Yoruldum sanırım. Hep derdim hatırlarsan; "Ben senden besleniyorum aşkım. Sen beni bıraktıktan sonra ruhum aç kaldı. Doyuramadım ya da yeterli olmadı hiçbir şey sen gibi." Seni çok özledim Mustafa'm.

Olmayacaktı böyle. Sarımsaklı'da Mustafa'mın hayalleriyle idim ve nefes alamıyordum. Murat'ım bunu hissetmiş olacak ki; eliyle çenemden tuttu, yüzümü kendisine doğru çevirdi...

-Sabah dönelim anne...

Başımla onayladım bu sözü; içime akan gözyaşlarım ve suskun isyanlarımla.

Yaşıyorum uzun gecelerde. Biraz aydınlık, ama çoğunlukla karanlık günlerde yaşıyorum. Nasıl mı? Hiç sorma! Ben de bilmiyorum. Zamanı öldürüyorum çoğu zaman senle dolu yüreğimin coşkularında. Sonara diyorum ki, "Mevsim ister yaz olsun, ister sonbahar. Bazı günler sevinç, bazı günler keder. Hepsi gelir geçer. Boş ver... Yaşıyorsun ya, Ne fark eder? Önemli olan, ölüme kavuştuğun gündür. 'Bekle' diyorum kendime; sabırlı ol, az kaldı; kavuşacağız Mustafa'm."

Yıllar içimden geçiyordu koşuşturarak. İçim evrene açılıyordu seni özlediğini haykırarak. Hizmet edineceğim zevkler edinmiştim kendime, öğretmenliğimin yanı sıra. Bahçe bakımı, hatta ev eşyaları tamirati yapıyordum, atölye ustalığı öğrenip, eğitimini alarak. Sonra resim çiziyordum şiirlerimde. Öyküler yolluyordum dergi ve gazetelere. Herkes tanıyordu beni Mustafa'm. Ben yazabiliyormuşum duygularımın resmini. Bu başarılarımda ulaşıyordum doyuma sensiz yıllarımda. Öğrendim ki, mutluluk her şeyin yolunda gitmesi demek değilmiş. Sadece yolunda gitmeyenlerin dışındakileri de görmek için verilmiş bir kararmış. Aslında mutlulukla mutsuzluğun eşit ölçülerde dağılımıymış hayatın kendisi. Daha birçok şey öğrendim sen yokken Mustafa'm.

Öğrencilerime yolları siyahsa bile kendilerinin çözüm üreterek en azından kıyafet ya da şemsiyelerini rengârenk seçmelerini, içlerindeki baharları taze tutmalarını öğretiyorum. Ben, seninle sevdiğim baharları hatırlayarak, senin hayatıma girmene binlerce defa şükrediyorum. Yokluğunda bile, ömrümü anılarla besleyerek capcanlı tutuyorum. Bin hoş muhabbetimiz baki kaldı tüm diriliğiyle bende. "Keşke bunu da yapsaydık" demiyorum. Seninle dolu dolu her şeyi yaşayıp tadına vardık. Ne üstüne bir daha yaşanır, ne de yanından geçer başka bir yaşanan anı.

Bir bohça hazırladım kendime; sana gelirken alacağım. Önce bohçamın içinden tüm kırgınlıkları, öfkeleri, olumsuzlukları boşalttım. Sadece sevgi koydum içine. O olduğunda tüm güzellikler de gelecektir peşi sıra benimle.

Son zamanlarda geceleri kâbuslar görerek uyanıyorum uykumdan. Her defasında bir yol var, yolun

sonunda da sen... Koşuyorum, koşuyorum tam sana dokunacakken uyanıyorum.
Yanına gelmek, istemekle olmuyor; öğrendim. Senin aşkını sensiz de sevip yaşatacağım ömrümce.
İkimizin bir bütün olduğu gecelerden birinde, bir damla ile dünyaya getirdiğim Murat'ım koca adam oldu Mustafa'm. Âşık oldu bir güzel kıza; onu esirgeyip korumakta. Benim de gözbebeğim oldu, kızım oldu. Halası ve tüm aile de üstüne titremekte. Yakında bir torun müjdesi ile gelirim dokunduğum soğuk toprağından bana yansıyan sıcaklığına. Hadi şimdilik hoşça kal. Yanına taşınacağım günü özlemle beklemekteyim Mustafa'm.
Her sabah sensiz uyanan içler acısı görüntüm yansımıyordu artık aynadan. Hayata tutunmuştum. Öğrencilerimden ilk mezun olanlar, ilk tayin yerlerinin müjdesiyle geliyorlar. Beni ziyaret etmeyi hiç ihmal etmiyorlar. Vefa, sadakat; başka ne olabilirdi ki Mustafa'm? Benim de hamaratlığımı görme. Kitap yazmaya başladım; bunu bitirmeden gelmem yanına. Hiç bekleme!
Yaşlılar evi keşfetmiştim. Her gün gidiyordum; kitabımı onların arasında yazmak hoşuma gidiyordu. Her türlü deneyimin doyumunda, zirvede oturuyorlardı her biri bana göre. Anlatacak o kadar çok bakışları vardı ki bana; her birinden dünya kurup yaşatacağım.

Birçoğu da bizim gibi yarımının yer değiştirmesiyle soluğu bu yaşlılar bakım evinde almıştı. Çocuğu çok çalışıyordu kimisinin. Onun için dua ediyordu avuçları göğüs hizasında; aynı duruşta, saatlerce... Kim bilir bu dualarla ne kadar korunuyordu evladı? Yolu, rızık açılıyor, evinde huzur ile yatıp ailesiyle zaman geçiriyordu annesini elleri dua hizasındayken.

Diğeri varını yoğunu vermişti çocuklarına. Olmadı işte, tutmadı. Tutsaydı; bayramdan bayrama da olsa alırlardı yanlarına. Bir amcam vardı; her gün banyo yapıp kolonyasını sürerdi. Babam gibi mis kokardı. Ben babam diye her gün O'nu koklardım. Bir gün bana "Senin içindeki acı ne?" diye sordu. Acı neydi Mustafa'm? Onların yanında hiçti acı. Mutluluklarımıza eyvallah deyip azıcık sıkıntıya yenilmekti. Acı neydi? Utandım, diyemedim. Sustum... Seni tarif edemedim. Affet beni sevdiğim. Bunca dünyaların içinde, tüm duyularıyla yaşarken, ben acı çekmeyim de neyleyim? Acını da sevdim ben senin. Yaşadım derin derin...

Bu gün bu yol ne kadar da kalabalık. Oysa sadece ben olur ve koşardım. Şimdi yürüyorum ve acelem yok. Sen beni bekliyorsun yine yolun sonunda. Hüsniye Teyzem, senin annen, baban, Pınar, annem, babam ve Murat'ım hepsi burada toplanmış. Onlar nerden biliyorlardı ki bu yolu? Ağlıyorlar mı ne? Kime ne oldu acaba? Neyse Mustafa'm; sana bu kadar yaklaşmışken geri dönemem. Sonra istersek beraber gider bakarız. Yardım ederiz kimin ihtiyacı varsa.

Ah Mustafa'm! O muhteşem bakışını ne kadar da özlemişim. Uzun zamandır bu kadar yakından bakmamıştım. Derinlerine dalıp dalıp soluksuz kalıyorum Mustafa'm. Nefes alamıyorum. Tut elimi, çek kurtar ne olur! Oh! Nihayet ellerini tutuyorum. Sana sarılmayı ne kadar özlemişim.

Seni her zaman sonsuz bir aşk ile sevdim Mustafa'm! Kavuştum! Şükürler olsun kavuştum sana...

SON...